

opusdei.org

Dopis preláta (říjen 2016)

„Je čas, abychom se rozevřeli jako vějíř ke službě více lidem, také těm, kteří nemají zkušenost křesťanského života nebo nemají víru,“ říká prelát v dopise u příležitosti 2. října, v novém roce v dějinách Opus Dei.

27.10.2016

Nejdražší: ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Zítřka oslavíme, s Církví a v Církvi, liturgickou památku svatých andělů strážných, v Prelatuře slavnost, protože – v tento den roku 1928 – Svatá Trojice zasela do duše a srdce našeho Zakladatele semínko určené k tomu, aby přineslo plody v tisících a tisících lidí všech jazyků a národů. Svatý Josemaría opakovaně říkal, že v jeho duši stále znějí zvony kostela Panny Marie Andělů, které pro něj – až do jeho odchodu do nebe – činily velmi aktuálním úkol uskutečňovat Opus Dei se stejnou silou jako v roce 1928 a potom 1930. Prosím Pána, aby do našeho jednání vnesl tutéž odpovědnost, protože každá a každý z nás představuje *kontinuitu*.

Znovu se naplnilo podobenství o malinkém zrnku: a musíme být plní vděčnosti našemu Pánu.

Uplynul čas a Pán nás upevnil ve víře a dopřál nám tolik a ještě víc, než co jsme viděli tenkrát. Tváří v tvář této úžasné skutečnosti po

celém světě – skutečnosti, která připomíná vojsko sešikované k boji za pokoj, za dobro, za radost, za Boží slávu –; tváří v tvář této božské práci mužů a žen v tak rozdílných postaveních, laiků i kněží, s okouzující expanzí, která nutně narazí na chvíle soužení, protože stále jsme v začátcích; musíme, s láskou, sklonit hlavu, obrátit se na Boha a vzdát mu díky. A obrátit se také na naši nebeskou Matku, která byla přítomná od první chvíle na celé cestě Díla¹.

Úvahy svatého Josemaríi stále ještě buší v mé duši. Pamatuji si, jako by to bylo včera, na tato slova vyřčená jako modlitba plná lásky k Ježíši Kristu přítomnému v Eucharistii v kapli centrálního sídla Díla zasvěcené Letnicím. Pomáhají nám také nyní, na začátku nového roku Opus Dei, nově se naplnit nadějí, protože Pán, který podnítl Dílo, jej v průběhu let i

nadále udržuje aktivní a plodné,
skrze tvoji i moji odpověď.

Tak jako sv. Josemaría při tomto
výročí roku 1962, také my dneska
žasneme nad tím, co již vidíme
uskutečněné v této *částičce* Církve: v
Díle. Je to On, kdo dává vzrůst, a tak
opět uskutečňuje – jak tomu bývalo
často v dějinách Církve –
podobenství o hořčičném zrnku,
*které je nejmenší mezi všemi semeny,
ale když vzešlo, je největší mezi
plodinami, vyroste a je z něho strom,
takže i nebeští ptáci přilétají hnízdit v
jeho větvích².*

Stejně jako v roce 1928, se nyní i
vždycky ukazuje evidentní nepoměr
mezi prostředky a plody, kterým Bůh
dává vzrůst. Jeho spásná moc se
neumenšila, ale očekává od každé a
od každého z nás, stejně tak jako od
osob, které se uchylují do stínu
tohoto košatého stromu, velkorysou

odpověď, tu největší, jaké jsme s jeho pomocí schopni.

V naší duši se rodí chvála a vděčnost vůči Bohu. ***Díky, Pane! Protože tato úchvatná várka chleba už šíří libou vůni Kristovu (2 Kor 2, 15) po celém světě: díky za tyto tisíce duší, které oslavují Boha po celé zemi. Protože všichni jsou tvoji³.***

Naprostá vděčnost patří Bohu, který nás, navzdory rozličným těžkostem, nikdy neopouští. Stále je s námi! Proto ve chvíli, kdy se dostavují, ***máme se uprostřed tvrdosti některých okolností usmívat opakující: gratias tibi, Deus, gratias tibi!***⁴. Sv. Josemaría v hloubi své duše jednoho dne zaslechl: *si Deus nobiscum, quis contra nos?*⁵; je-li Bůh s námi, pak ani sekularizované nebo dokonce útočné prostředí, ani nedostatek materiálních prostředků nebo zdraví, ani nejistota zaměstnání na mnoha místech, ani rodinné nebo

vnější komplikace, ani nic! do nás neudělá díru.

Tyto časy nebudou horší než dřívější. Upozornil na to sv. Augustin: «Proč by sis tedy měl myslet, že nějaká předchozí doba byla lepší než ta současná? Od prvního Adama až po toho dnešního, toto jsou lidské vyhlídky: práce a pot, trní a bodláčí»⁶

Druhý říjen je také den velmi vhodný k tomu, abychom se každý zamysleli, zda se opravdu chováme jako nástroje, jakými nás Bůh chce mít. Vstřebejme do své duše tuto osobní modlitbu svatého Josemaríi, týkající se data, které teď slavíme: ***Když jsem se dnes ráno probudil, pomyslel jsem na to, že byste určitě chtěli, abych pronesl několik slov, a musel jsem se červenat, protože jsem se cítil zahanben. V té chvíli, když jsem své srdce přivedl k Bohu a viděl jsem, že toho tolik zbývá vykonat, a myslel jsem také na***

vás, jsem nabyl přesvědčení, že nedávám Dílu všechno, co mohu. Ale On ano, Bůh ano⁷.

Navzdory dobré vůli, která nám díky Bohu neschází, prosme o odpuštění konkrétních nedostatků naší odezvy na Boží dary: tedy naší někdy malé velkorysosti, našich osobních chyb, které mohou podkopávat ty, kdo jsou nám blízko. Učiňme tak s radostnou zkroušeností, která nám nemá sebrat pokoj. Protože ***tak jako my lidé píšeme perem, tak Pán umí psát nohou od stolu, aby bylo vidět, že je to On, kdo píše: to je to neuvěřitelné, to je to úžasné⁸.***

Papež stále připomíná, že my všichni křesťané máme vírou osvěcovat situace a osoby, s nimiž se na naší cestě setkáváme. Cíťme se povolání – v tomto novém roce Díla – ***ohlašovat evangelium všem, všude, za všech okolností, bez prodlení, protože radost evangelia je pro všechny lid,***

nemůže vyjímát nikoho⁹. Jsou to ozvěny Kristových slov, která hořela v duši našeho Zakladatele od chvíle, kdy začal vnímat předtuchy Božího povolání, deset nebo dvanáct let před rokem 1928. **Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur? (Lk 12, 49); oheň jsem přišel vrhnout na zem, a co si přeji, než aby už vzplanul? A odpověď: ecce ego quia vocasti me! (1 Sam 3,8), zde jsem, volal jsi mě. Zopakujeme to nyní všichni našemu Bohu?¹⁰**

Druhý říjen znamená povolání, které rezonuje v každém z nás s přesvědčením o poslání, které nám svěřil Pán: jsme ve světě, abychom uskutečňovali Dílo jako součást poslání Církve. Proto jsme si vědomi, že právě tam, kde se nacházíme, jsme v první linii evangelizace.

Je čas, abychom se *rozevřeli jako vějíř* ke službě více lidem, také těm, kteří

nemají zkušenost křesťanského života nebo nemají víru nebo ji běžně nepraktikují. Čekají na nás, a čekají, že jim předáme svoji radost z toho, že jsme potkali Ježíše Krista.

Živme v sobě hluboké a reálné vědomí, že jsme ohlašovateli radosti evangelia ve svém prostředí a v každé chvíli; ženy a muži schopní navázat přátelství se všemi – úslužní, plní ochoty, laskavosti, velkorysosti –, kteří se neomezují jenom na apoštolské aktivity, ale kteří se snaží chovat se jako apoštolové stále a za všech okolností. Toto, mé děti, s sebou nese mnoho konkrétních projevů: brát velmi vážně praktické důsledky posvěcování práce (spravedlnost, lásku, pokoru, zájem o druhé, dobrou náladu atd.); chovat se jako ti, kteří působí jednotu, spolupracují, jsou schopni učit se to dobré, čím každý může přispět společnosti.

Dokážeme tento smysl pro misií udržet živý, jestliže si zachováme hlubokou zbožnost a jestliže založíme svoji činnost na nadpřirozených prostředcích, na kontemplaci Krista. Předávat poselství evangelia je dobro, které zlidštuje a nabízí všem lidem, křesťanům i nekřesťanům, odpověď na jejich touhu po štěstí. Občas bude vhodné upozornit je s láskou na nějaký aspekt jejich vnějšího chování, v kterém se mohou zlepšit: jde o bratrské napomenutí, které doporučuje Ježíš Kristus v evangeliu! Mluvil jsem o tom ze široka v dopise, který jsem napsal na začátku Jubilejního roku; proto se o tom teď nebudu rozpovídat. Jenom chci zmínit, že podle správného úsudku našeho zakladatele všichni máme konat tento skutek milosrdenství s moudrostí, s klidem, s pokorou, vědomi si toho, že všichni máme zapotřebí této pomoci, tolik lidské a tolik nadpřirozené.

Končím tím, že tak jako vždycky vás prosím o modlitby za Svatého otce; konkrétně za jeho cestu do Gruzie a Ázerbájdžánu, kterou právě podniká, a za tu, kterou podnikne do Švédska na konci měsíce. Obě cesty jsou ve znamení papežových ekumenických snah, ve stopách jeho předchůdců.

Úzce spojení s mými úmysly modlete se také za 31 věřících Prelatury, které 29. října vysvětlím na jáhny, a za všechny posvěcené služebníky Církve.

Pokojně, ale zároveň s hlubokým zármutkem vás prosím, abyste pamatovali na ty moje dcery, které zemřely v Mexiku při dopravní nehodě. Držíme smutek, protože tvoříme jednu sjednocenou rodinu; pokoj pak vychází také z jednomyslné reakce v podobě přímluvných modliteb, které se konaly na celém světě. Prosme Pána,

aby jim dopřál veliké nebe, podle
míry Božího milosrdenství.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. Října 2016.

1 Sv. Josemaría, Rozjímání, 2-X-1962
(AGP, biblioteca. P09, str. 57).

2 *Mt* 13, 32.

3 Sv. Josemaría, Rozjímání, 2-X-1962
(AGP, biblioteca. P09, str. 59).

4 *Tamtéž*, str. 57.

5 Srv. *Řím* 8, 31.

6 Sv. Augustin, *Kázání*, Caillau-Saint
Yves 2, 92 (PLS 2, 441-442, cit. v
Liturgii hodin, druhé čtení ze středy
XX. týdne v mezidobí).

7 Sv. Josemaría, Rozjímání, 2-X-1962
(AGP, biblioteca. P09, str. 60).

8 *Tamtéž.*, str. 59.

9 Papež František, apošt. exh.
Evangelii gaudium, 24-XI-2013, č. 23.

10 Sv. Josemaría, Rozjímání, 2-X-1962
(AGP, biblioteca. P09, str. 62).

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-rijen-2016/> (24.03.2025)